

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH**

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 93

Kinh văn: “Nhĩ thời Pháp Tạng, văn Phật sở thuyết, tất giai đỗ kiến khởi phát vô thượng, thù thắng chi nguyện”.

Ở phía trước, chúng ta xem thấy những sự tướng cần học ở nhân địa của A Di Đà Phật đều là muốn dạy bảo chúng ta phải học tập. Phật Bồ Tát chính là làm ra tấm gương cho chúng ta xem. Cầu học, điều thứ nhất là phải có lòng tin đối với lão sư. Học nghiệp đạo nghiệp của chính chúng ta có thể có thành tựu hay không, then chốt chính ngay chỗ này. Cho nên, Pháp sư Ấn Quang Ngài mới nói: *“Một phần thành kính được một phần lợi ích, mười phần thành kính được mười phần lợi ích”*. Đây chính là người xưa thường nói tôn sư trọng đạo. Kỳ thật, người làm lão sư làm gì mà mong muốn học trò tôn trọng đối với họ. Nếu lão sư có ý niệm này, có giữ tâm này, thì không phải là lão sư tốt. Cung kính đối với lão sư chính là cung kính đối với đạo nghiệp, cung kính đối với cái chính mình đã tu, đã học, còn lão sư dạy học luôn luôn là lấy cái này để làm tiêu chuẩn. Học trò này có một phần thành kính thì dạy họ một phần, có hai phần tâm thành kính thì dạy họ hai phần. Họ có mười phần tâm thành kính, lão sư dạy họ chín phần thì có lỗi với học trò này. Họ chỉ có một phần tâm tôn kính, lão sư dạy họ hai phần thì quá nhiều rồi. Vì sao vậy? Một phần dư ra không thể dung nạp vào được, tâm lượng của họ quá nhỏ. Giống như chúng ta khát nước, hỏi người ta xin nước, chúng ta cầm một cái ly nhỏ, người ta cho nước vào đầy thì được rồi, nếu thêm nhiều vào thì tràn đổ ra ngoài. Nếu khi họ cầm một cái ly to đến, bạn chỉ cho họ có một nửa thì bạn làm sao xứng được với họ? Chúng ta cầu học, cầu đạo, cái lượng này là gì? Tâm thành kính. Then chốt thành bại của chúng ta chính ngay chỗ này.

Chúng ta ở chỗ này xem thấy, Pháp Tạng cùng Thế Gian Tự Tại Vương Phật, học trò có tâm thành kính viên mãn, cho nên lão sư dạy bảo đối với Ngài viên mãn. Trên Kinh nói, lão sư biết được học trò này cao minh, *“chí nguyện thâm quảng”*, đây là đầy đủ thành kính viên mãn, cho nên mới nói với Ngài đại pháp viên mãn, tuyên thuyết hai trăm mười ức tướng quảng đại viên mãn công đức nghiêm tịnh cõi nước chư Phật. Không chỉ nói cho Ngài nghe, mà còn đem mười phương tất cả cõi nước chư Phật triển hiện ở ngay trước mặt Ngài để Ngài chính

mình xem, để Ngài chính mình chọn lựa. Những chỗ này chúng ta cần phải học tập, chúng ta phải tường tận.

Chúng ta xem tiếp nghĩ tưởng Thế Tôn. Trong “Quán Vô Lượng Thọ Phật Kinh” đã thị hiện, phu nhân Vi Đề Hy gặp phải biến cố của quốc gia, gặp phải đại nạn, không còn muốn ở thế gian này nữa, mong cầu Tịnh Độ chư Phật, cầu Thích Ca Mâu Ni Phật chỉ điểm cho bà. Thế Tôn rất là từ bi, cũng rất là cao minh, đem Tịnh Độ chư Phật mười phương thị hiện ở ngay trước mắt bà, bảo bà chính mình chọn lựa. Phu nhân Vi Đề Hy chọn lựa được Thế giới Tây Phương Cực Lạc của A Di Đà Phật. Thế giới Tây Phương Cực Lạc không phải là do Thích Ca Mâu Ni Phật chọn cho bà, không phải đức Thích Ca khuyên bà đi, mà là mười phương thế giới chư Phật bày ra ngay trước mắt bà, bà chính mình chọn lấy cõi bà ưa thích đi đến. Vậy thì các vị nghĩ xem, phu nhân Vi Đề Hy cũng không phải là người thông thường, nếu bạn hỏi bà tại vì sao muốn chọn lấy Thế giới Cực Lạc của A Di Đà Phật mà không chọn lấy các cõi nước chư Phật khác? Ngạn ngữ thường nói: *“Đừng sợ không biết hàng, chỉ sợ hàng đụng hàng”*. Mười phương cõi nước chư Phật bày ra ngay trước mắt, bạn có thể so sánh mà, Thế giới Cực Lạc tốt. Có rất nhiều người hoài nghi, tại vì sao phải đi đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc? Bạn hoài nghi cũng không tệ, nhà Phật tám vạn bốn ngàn pháp môn, mỗi môn đều thông đại đạo, bạn ưa thích tu pháp môn nào thì tu pháp môn đó, Phật tuyệt đối không miễn cưỡng một người nào. Phật đều không miễn cưỡng một người, chúng ta có tư cách gì miễn cưỡng người chứ? Đại Sư Thiện Đạo nói: *“Duyên ngộ của mỗi người khác nhau”*, cho nên thuận lợi mà họ có được cũng sẽ không như nhau. Có duyên phận gặp được pháp môn này không phải là việc dễ dàng. Phật ở ngay trong Kinh này nói ra rất rõ ràng, rất tường tận, gặp được duyên phận này nhất định phải trân trọng.

Thế nhưng các vị phải nên biết, trong tất cả pháp môn, đây là pháp môn thù thắng nhất thì làm gì mà không bị ma chướng chử? Làm gì mà không bị đố kỵ? Đạo tràng này của chúng ta cũng không ngoại lệ, giảng đường của chúng ta có người phá hoại, niệm Phật đường của chúng ta cũng có người phá hoại. Tôi không đến nhưng tôi rõ ràng, tôi tường tận, vì sao vậy? Nếu như không có người phá hoại, mọi người đều rất hoan hỷ, chúng sanh thế giới này sẽ không có tai nạn, xã hội làm sao mà loạn đến như vậy? Không thể nào. Ai đến phá hoại? Ma đến phá hoại, ma đến nhiều loạn, nên có câu là *“đạo cao một thước, ma cao một trượng”*. Thế xuất thế gian pháp nếu bạn muốn làm một việc tốt, người đố kỵ, chướng ngại, phá hoại bạn thì quá nhiều. Đây là hiện tượng rất bình thường. Nếu như bạn làm

một việc tốt rất thuận lợi, không có người phá hoại, đó là không bình thường, từ xưa đến nay chưa thấy qua. Thích Ca Mâu Ni Phật năm xưa ở đời, bên ngoài có lục sư ngoại đạo, trong có lục quân Tỳ Kheo, trong ngoài nhiễu loạn. Thế Tôn ở đời còn là như vậy, hưởng hồ thời kỳ Mạt Pháp. Vấn đề là chúng ta chính mình phải làm được chánh, chúng ta chính mình có thành tựu, người khác có nói thế nào, có làm thế nào là việc của họ. Nhất là ở xã hội hiện tại này, dân chủ tự do mở cửa, chỉ cần họ không phạm pháp luật của quốc gia thì không có ai có quyền can thiệp họ. Cho nên ở hiện tại, chúng ta học giáo, chúng ta niệm Phật, quản tốt chính mình thì đúng rồi; sự việc của người khác, có duyên thì giúp đỡ họ, không có duyên thì chờ đợi cơ hội lần sau. Lần sau không nhất định là một đời này, có thể là đời sau nhưng cũng có thể là nhiều đời nhiều kiếp về sau. Không nên lo lắng vội vàng, ngay đời này thì phải cho họ có thành tựu, chư Phật Như Lai cũng không làm được, bạn có bản lĩnh lớn đến như vậy không? Cho nên xem thấy loại tình hình này chúng ta liền hiểu rõ, đây là chư Phật Như Lai đang huấn luyện lòng nhẫn nại của chúng ta, huấn luyện định huệ của chúng ta. Phật Bồ Tát luôn luôn đem mọi thứ triển hiện ngay trước mắt bạn, để bạn chính mình chọn lựa, cách này tốt.

Tôi cũng không phải là vừa mở đầu liền ưa thích đối với pháp môn Tịnh Độ. Lão sư Lý năm xưa khuyên tôi, Ngài chân thật là có phương tiện khéo léo. Tôi theo thầy mười năm, tôi cũng không nhớ rõ ràng là thầy khuyên bảo tôi bao nhiêu lần. Thế nhưng tôi chỉ là không phản đối mà thôi, chứ không có tiếp nhận. Người khuyên tôi, thầy ưa thích pháp môn đó, tôi thì ưa thích pháp môn khác đó mà, nhất là trên “Kinh Bát Nhã” nói được rất rõ ràng là pháp môn bình đẳng, không có cao thấp, bạn tu pháp môn đó rất tốt, tôi tu pháp môn này cũng không sai, hà tất phải giống nhau?

Vì sao tôi phải chọn lựa pháp môn này chứ? Chân thật là nhờ vào 17 năm trước khi giảng “Kinh Hoa Nghiêm”, tôi ở trên “Kinh Hoa Nghiêm” làm một so sánh. Pháp môn Tịnh Độ không tệ, đích thực là thù thắng, cho nên người xưa nói “Hoa Nghiêm”, “Pháp Hoa” chỉ là dẫn đạo “Kinh Vô Lượng Thọ” mà thôi. Lời nói này tôi tán thành, vì sao vậy? Tôi đi vào từ con đường này, tôi là từ “Hoa Nghiêm”, “Pháp Hoa” dẫn tôi đến Tịnh Độ. Làm thế nào dẫn đến Tịnh Độ? Tôi xem thấy ở trên “Kinh Hoa Nghiêm”, Văn Thù và Phổ Hiền cầu sanh Thế giới Cực Lạc. Đây không phải là người thông thường, mà là hai trợ thủ của Tỳ Lô Giá Na Phật ở Thế giới Hoa Tạng, chúng ta gọi Hoa Nghiêm Tam Thánh. Hai người này đều là cổ Phật tái lai, thị hiện làm Bồ Tát Đẳng Giác, họ ở trong vô lượng

pháp môn chọn lấy Tây Phương Tịnh Độ, cho nên tôi sâu sắc tin tưởng đó là sự chọn lựa trí tuệ cao độ. Chúng ta không có năng lực này. Về sau lại đọc đến Thiện Tài Đồng Tử 53 lần tham học, Thiện Tài Đồng Tử cũng là chọn lấy pháp môn này, một đời thành tựu, viên mãn thành Phật, không hề đợi đến đời thứ hai. Tôi là xem thấy những sự tướng này mới hoát nhiên đại ngộ. Biết được cái gì? Căn cứ vào vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chính mình thì không thể thành tựu, phải y theo giáo huấn của Phật Đà thì chúng ta mới có một đường đi. Thế là nghĩ đến trong “Di Giáo Ba Kinh” đã nói, trước khi bạn chưa chứng được A La Hán thì không nên tin vào ý của chính mình, phải nương vào giáo huấn của Phật. Sau khi chứng được A La Hán, bạn có thể tin vào ý của chính mình, vì sao vậy? Bạn đã thành được chánh giác, bạn không mê, có thể tin được chính mình. Trước khi chưa chứng được A La Hán, nếu tin tưởng chính mình, đó đều là làm những việc luân hồi. Vì sao vậy? Bạn là tâm luân hồi, tin tưởng tâm luân hồi tạo nghiệp, vậy không luân hồi thì là gì? Những đạo lý chân tướng sự thật này chúng ta không thể không rõ ràng, không thể không tường tận thì ở trong thời đại này, trên “Kinh Lăng Nghiêm” nói rất hay: “*Tà sư nói pháp như cát sông Hằng*”, chúng ta ở trong hoàn cảnh này mới có thể đứng vững chân được, mới có hy vọng một đời thành tựu. Vừa khởi lên một vọng tưởng thì phiền phức liền lớn. Chỉ cần bạn có một vọng tưởng, ma xem thấy, ma làm tăng thượng duyên cho bạn, đến giúp cho bạn một tay, sẽ làm cho vọng tưởng của bạn thêm lớn đến bảy phần, tám phần, chín phần, mười phần. Bạn chính mình không hề biết. Ma giúp cho bạn đọa lạc, giúp cho bạn đọa ba đường ác, bạn còn sẽ rất ưa thích ma, còn sẽ rất cảm tạ ma. Ma không có gì khác hơn, phương pháp hấp dẫn người chính là danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, giúp cho bạn tăng thêm tham-sân-si-mạn. Chư Phật Bồ Tát thì hoàn toàn trái ngược với đây. Chư Phật Bồ Tát muốn gia trì bạn, làm cho bạn thêm lớn định huệ, tăng thêm giới-định-huệ, diệt trừ tham sân si của bạn. Đó là Phật pháp, đó là Phật lực gia trì. Cái gì là Phật gia trì, cái gì là ma gia trì, chính mình phải rõ ràng tường tận, thông suốt thấu đáo. Chúng ta khởi tâm động niệm là tương ưng với Phật hay là tương ưng với ma? Ở vào thời đại hiện tại này, không thể không có tâm cảnh giác, không thể không tường tận.

Đoạn Kinh văn này hôm nay nói “*Nhĩ thời*” chính là ngay khi Thế Gian Tự Tại Vương Phật vì Ngài giảng Kinh nói pháp, vì Ngài triển hiện ra cõi nước chư Phật. Phật nói pháp cho Ngài nghe, Ngài đều nghe hết, “*văn Phật sở thuyết*”. Phật triển hiện cảnh giới ở ngay trước mặt Ngài, Ngài cũng xem thấy, “*giai tất đồ kiến*”. Ở ngay chỗ này rõ ràng nhận được Phật lực gia trì, vì sao vậy? Nếu như

không được Phật lực gia trì, mười phương cõi nước chư Phật bạn không có năng lực xem thấy. Ngài chính mắt xem thấy, trong tâm tường tận, “đỗ” là mắt thấy, chữ “kiến” phía sau chính là trong tâm rõ ràng tường tận. Thế là “*khởi phát vô thượng thù thắng chi nguyện*”, đây chính là đại nguyện A Di Đà Phật vì sao mà có, vì sao Ngài có thể có 48 nguyện. Bốn mươi tám nguyện là từ chỗ nào mà phát khởi, chỗ này đã nói rõ ràng cho chúng ta. Cho nên mấy phẩm phía trước là lịch sử của Thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Đại nguyện có được là có lý do, ở trong chú giải của người xưa lược cử ra mấy sự thật.

- Thứ nhất, Vô Thượng Thù Thắng Chi Nguyện chỉ ra là y chánh (y báo chánh báo) trang nghiêm của Thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Y báo là hoàn cảnh tu học, hoàn cảnh sinh hoạt, chánh báo là những người này vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc trang nghiêm không gì bằng, trong tất cả cõi nước chư Phật khác không hề có. Trang nghiêm ở chỗ nào? Trang nghiêm ở bất thoái. Người tu hành trong mười phương cõi nước chư Phật đều có thoái chuyển, Thế giới Tây Phương Cực Lạc không có thoái chuyển, không có lui sụt. Có một số trong cõi nước chư Phật có lẽ cũng có không thoái chuyển, thế nhưng viên mãn không thoái chuyển thì đích thực không nghe nói qua. Vãng sanh đến bất cứ nơi nào của Thế giới Tây Phương Cực Lạc cũng gọi là Viên Chứng Tam Bất Thoái. Các vị tướng tượng xem, loại trang nghiêm này trong toàn bộ “Đại Tạng Kinh” cũng không hề nói qua trong cõi nước chư Phật nào có sự việc này. Rốt cuộc thì sự việc này thế nào, chúng ta đến phẩm phía sau, trong 48 nguyện sẽ nói tỉ mỉ với các vị. Đây là Bồ Tát Pháp Tạng quán sát mười phương thế giới chư Phật, chỗ nào tốt thì Ngài chọn lấy, chỗ nào không tốt thì Ngài xả bỏ, cho nên Thế giới Tây Phương Cực Lạc là đại tập thành thù thắng trang nghiêm của mười phương cõi nước chư Phật. Chỗ tốt trong tất cả cõi nước chư Phật thấy đều có, khuyết điểm trong cõi nước chư Phật hoàn toàn không có. Ngài đích thực là thỏa được cái nguyện của Ngài nếu Ngài thành Phật, hơn nữa phải siêu quá tất cả chư Phật, Ngài làm đến được.

- Thứ hai là “Thọ lạc”

Thế giới đó gọi là Thế giới Cực Lạc, không có khổ. Chúng ta ở thế gian này nhiều khổ, nhất là hiện tại cả thế giới này động loạn bất an, lòng người không có chỗ nương tựa, ở trong Phật pháp gọi là không có chỗ quy y, hiện rõ ra tâm khí bao chao. Vào lúc bình thường, nếu như có hiện tượng tâm khí bao chao xuất

hiện, thì người này nếu không bị bệnh thì là có tai nạn. Vì sao vậy? Không bình thường, tâm khí bao chao thì phải bị bệnh hoặc là phải gặp phải dự báo tai nạn trước. Dự báo này không tốt. Nếu như cả xã hội này, đại đa số người đều có tâm khí bao chao, đều là cuồng cuồng bất an thì phiền phức, khu vực này sẽ có bệnh, sẽ có tai nạn. Chỗ này chúng ta từ ngay trong lịch sử quá khứ mà quán sát. Bạn xem thấy trong nước hoặc ngoài nước, phàm hễ có những dự báo xuất hiện thì phía sau liền có tai nạn. Họa phước đều có dự báo. Con người này tâm địa rất an tịnh, cử chỉ an tường, đó cũng là một dự báo, con người này phước báo sẽ mau xuất hiện, đó là dự báo của phước. Cho nên, họa phước đều có dự báo. Thế giới Tây Phương Cực Lạc thọ lạc không gì sánh bằng, hưởng thọ an vui, mười phương tất cả cõi nước chư Phật không hề có, cho nên thế giới này gọi là Thế giới Cực Lạc.

- Thứ ba là “quang thọ thù thắng”

Quang biểu thị trí tuệ. Phật trí tuệ viên mãn. Người sanh đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc, mỗi một người đều được oai thần bốn nguyện của A Di Đà Phật gia trì, người người tràn đầy trí tuệ, không phải là trí tuệ của một người, người người đều có trí tuệ giống như Phật, người người đều có thọ lượng giống như Phật, đều là Vô Lượng Thọ. Cái vô lượng thọ này dài bao nhiêu? Kinh văn phía sau có nói tỉ mỉ, không có người nào có thể tính ra được thọ mạng của họ. Tất cả chúng sanh ở thế gian này có ai mà không cầu hưởng phước, có ai mà không cầu thông minh trí tuệ, có ai mà không cầu trường thọ? Bạn xem, ba thứ này ở Thế giới Tây Phương Cực Lạc đều đầy đủ viên mãn, hơn nữa là tất cả cõi nước chư Phật đều không thể sánh được. Chúng ta ở chỗ này xem thấy, khi Thế Gian Tự Tại Vương Phật ở đời, giảng Kinh nói pháp cho chúng sanh nghe 42 kiếp, chúng ta rất ngưỡng mộ, thời gian dài đến như vậy! Nhưng nếu so với Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì cũng không thể sánh được, Thế Gian Tự Tại Vương Phật thọ mạng quá ngắn. Cho nên chân thật nếu được vô lượng thọ thì rất thuận tiện, rất dễ dàng, chính là cầu sanh Tây Phương Tịnh Độ. Có chỗ tốt nhiều đến như vậy, lợi ích nhiều đến như vậy, họ còn không muốn đi, đây chính là nghiệp chướng hiện tiền, nghiệp lực của chính mình làm chướng ngại đi cơ duyên thù thắng này.

Ba loại trang nghiêm, thọ lạc và quang thọ đã nói ở trên đều là nói quả báo, quả báo quá thù thắng khiến cho người vô cùng ngưỡng mộ. Thế nhưng làm thế nào để đi? Có thể đi được hay không? Tất cả cõi nước chư Phật đều có thể vãng sanh, điều kiện của mỗi cõi Phật không như nhau. Có rất nhiều đồng tu ưa thích Bồ Tát Di Lạc, rất hoan hỉ vãng sanh Di Lạc nội viện. Lại nghe nói Di Lạc nội

viện rất gần, ở trời thứ tư Dục Giới, Thế giới Tây Phương Cực Lạc quá xa, cách Thế giới Ta Bà mười vạn ức cõi nước Phật thì quá xa, nên muốn đi tìm Bồ Tát Di Lạc. Thế nhưng bạn có nghĩ đến điều kiện vãng sanh Đâu Suất nội viện là gì hay không? Duy tâm thức định. Nếu bạn không thể thành tựu được loại đại định này, Tịnh Độ Di Lạc bạn không thể đi. Điều kiện quá cao, thực tế mà nói là chúng ta không làm được. Vào đầu năm dân quốc, Lão Hòa thượng Hư Vân là sanh Tịnh Độ Di Lạc. Ở trong Niên Phổ của Ngài, các vị xem thấy Ngài có sức định, thật có công phu. Nếu công phu của bạn giống như Lão Hòa thượng Hư Vân thì được, bạn mới có thể sanh Di Lạc nội viện. Nếu bạn không thể so được với Lão Hòa thượng Hư Vân, e rằng bạn vẫn phải luân hồi. Trong luân hồi thì cơ hội đọa vào ba đường ác nhiều. Việc này bạn phải rõ ràng, phải tường tận.

Tỳ kheo Pháp Tạng thật cừ khôi, ân đức quá lớn đối với chúng sanh pháp giới. Vì sao vậy? Điều kiện vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc rất đơn giản, rất dễ dàng. Cái khó này ở nơi Ngài rồi. Bởi vì điều kiện vãng sanh rất thấp, nên bất người nào cũng có thể đi, trên từ Bồ Tát Đẳng Giác, dưới từ chúng sanh địa ngục A Tỳ, chỉ cần bạn bằng lòng đi, chỉ cần bạn muốn đi, bạn liền đầy đủ tín nguyện. Bạn chịu niệm một câu danh hiệu A Di Đà Phật, đó là hành. Tín-Nguyện-Hành, ba điều kiện này bạn đầy đủ, bạn liền có thể vãng sanh. Bạn vãng sanh đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc liền bất thoái thành Phật, một đời thành Phật, không cần đợi đến đời thứ hai. Đây là đại nguyện vô lượng thù thắng.

Sanh đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc lợi ích vô lượng vô biên. Lợi ích này là bốn nguyện A Di Đà Phật gia trì. Ở Thế giới Cực Lạc chân thật là muốn áo được áo, muốn ăn được ăn, không luận là đời sống tinh thần hay là đời sống vật chất, không có thứ nào thiếu hụt, mọi thứ đều viên mãn. Cầu học, bạn thân cận thiện tri thức là A Di Đà Phật, là mười phương chư Phật Như Lai, bạn ngày ngày đi tiếp cận. Cùng học với chính mình là các bậc thượng thiện đều là Bồ Tát Đẳng Giác. Bồ Tát Đẳng Giác là bạn học, chư Phật Như Lai là lão sư, bạn đến đâu để mà tìm?

A Di Đà Phật tiếp dẫn mười phương thế giới vô lượng vô biên chúng sanh, phương pháp của Ngài chính là một câu danh hiệu. Danh hiệu công đức không thể nghĩ bàn. Chúng ta thường hay xem thấy trong Kinh điển, mười phương tất cả chư Phật Như Lai tán thán phương pháp Di Đà tiếp dẫn chúng sanh, phương pháp này chính là một câu danh hiệu. Thật là đơn giản, dễ dàng. Tất cả chúng sanh không luận nam nữ già trẻ, không luận bạn làm việc hay nhàn rỗi, không luận ngu hay trí đều biết niệm một câu A Di Đà Phật này. Chỉ cần thành thật niệm

một câu A Di Đà Phật này, có tín có nguyện thì nhất định vãng sanh, cho nên câu này là căn bản của 48 nguyện, 48 nguyện chính là từ lý niệm này mà hàm xuất ra. Chúng ta ở trong phán khoa “*văn đõ phát nguyện*”, phía sau đoạn này là “*đại nguyện sở y*”, đây nói cặn kẽ.

* * *

Kinh văn: “**U bĩ thiên nhân thiện ác, quốc độ thô diệu, tư duy cứu cánh**”.

Câu này là quán sát. Lão sư nói Kinh giảng đạo với Ngài, giới thiệu tướng công đức trang nghiêm của mười phương thế giới. Ngài chính mình mỗi mỗi đi quán sát, mỗi mỗi đi so sánh. “*U bĩ*”, “*bĩ*” chính là hai trăm mười ức cõi Phật mà phía trước đã nói. Hai trăm mười ức đã nói qua với các vị rồi, đó không phải là chữ số, mà là biểu pháp. Tận hư không khắp pháp giới tất cả cõi nước chư Phật không sót lọt cái nào, hoàn toàn đều nói đến. Pháp Tạng cũng hoàn toàn xem thấy. Ngài xem thấy cái gì? “*Thiên nhân thiện ác, quốc độ thô diệu*”. “*Thiện nhân*” là chánh báo, “*quốc độ*” là y báo, “*thiện ác*” là nhân, “*thô diệu*” là quả. Tất cả cõi nước chư Phật, y chánh trang nghiêm đều thấy được rõ ràng, đều thấy được tường tận.

Chỗ này nói đến thiên nhân thiện ác, người xưa vì chúng ta nói được rất tường tận. Chúng ta lấy sáu loại thiện ác mà Đại Sư Thiên Thai đã nói xin sơ lược với nói qua các vị. Thiên Thai giảng sáu loại, thứ nhất là nhân thiện; thứ hai là nhị thừa, A La Hán, Bích Chi Phật; thứ ba là Bồ Tát Tiểu thừa; thứ tư là Bồ Tát Thông Giáo; thứ năm là Bồ Tát Biệt Giáo; thứ sáu là nghiêm trọng Viên Giáo. Thiên Thai luôn là nương vào bốn giáo để nói pháp là Tạng-Thông-Biệt-Viên.

SÁU LOẠI THIỆN ÁC MÀ ĐẠI SƯ THIÊN THAI ĐÃ NÓI

• Cơ bản nhất và thấp nhất là nhân thiện

Tiêu chuẩn của nhân thiện thiện ác là năm giới mười thiện, chúng ta đã làm chưa? Nghĩ lại xem chúng ta có phải là người thiện hay không? Luôn luôn là chúng ta đã xem thấy ở trên Kinh, Phật đều gọi là “*thiện nam tử, thiện nữ nhân*”. Năm xưa tôi giảng “*Kinh Địa Tạng*”, đã từng có người xuất gia sau khi nghe rồi đến hỏi tôi: “*Pháp sư à! Trên Kinh đã nói đều không thể là hiện thực*”. Tôi hỏi: “*Tại vì sao vậy?*”. Họ nói: “*Tôi y theo pháp môn Địa Tạng mà tu học nhưng không có cảm ứng, trên Kinh nói thật không đáng tin*”. Tôi nói: “*Không đến nỗi vậy mà*”. Họ nêu ra sự thật để nói với tôi, lại lấy Kinh ra để đối chiếu. Tôi nói: “*Trên Kinh có một chữ, ông có chú ý đến hay không?*”. Ông hỏi: “*Chữ nào vậy?*”.

Tôi nói: “*Thiện nam tử, thiện nữ nhân. Ông có phải là thiện nam tử hay không? Ông không phải là thiện nam tử, ông y theo đây tu hành không có quả báo là việc đương nhiên đó mà*”. Then chốt chính ngay một hai chữ này. Bạn dùng là cái tâm gì? Ngày ngày tạo tác tất cả tội nghiệp, còn mong muốn Phật Bồ Tát bảo hộ bạn, cho bạn thiện báo, làm gì có loại cho đạo lý này. Bạn không tương ưng. Cho nên thiện nam tử, thiện nữ nhân này chúng ta quyết định không thể xem thường. Chúng ta chính mình có phù hợp tiêu chuẩn của chữ này hay không? Nếu như chân thật là thiện nam tử, thiện nữ nhân, y theo Phật đã dạy mà tu học, nếu không được quả báo thù thắng như trên Kinh đã nói thì bạn đi tìm Phật để kiện.

Năm giới chúng ta chân thật đã làm được hay chưa? Bồ Tát giới, những thứ khác đều không cần phải nói, quá cao rồi. Không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, không vọng ngữ, không uống rượu. Thọ năm giới dễ dàng, giữ năm giới thì thật không dễ dàng. Chính mình nghĩ xem năm giới có thanh tịnh không? Bạn thật làm được rồi chưa? Nếu như ngay đến năm giới vẫn chưa làm được, thì bạn còn nói đến cái gì? Không dễ dàng.

Không sát sanh, không những không thể giết hại tất cả chúng sanh, mà khởi lên ý niệm muốn hại chúng sanh cũng đều không được. Bạn có cái ý niệm này là bạn đã phá giới rồi. Chúng ta đọc Kinh này là Kinh Đại thừa, trên đề Kinh đã viết được rõ ràng là: “*Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác Kinh*”, đây là Đại thừa. Năm giới của Đại thừa và năm giới của Tiểu thừa không như nhau. Năm giới của Tiểu thừa luận sự không luận tâm, năm giới của Đại thừa luận tâm không luận sự. Tâm của bạn khởi lên ý niệm, ác niệm, thì bạn phá giới rồi.

Không trộm cắp thì càng khó trì. Trên Kinh Phật định nghĩa đối với trộm cắp đã nói rất rõ ràng, rất tường tận. “*Bát dư thủ*”, phạm hễ vật có chủ, bạn chưa thương lượng với chủ nhân, chưa được sự đồng ý của chủ nhân, bạn liền tự làm chủ trương thì đó chính là trộm cắp, bạn liền phạm giới trộm. Phạm vi của giới trộm rất là rộng lớn. Biền thủ tài vật của người khác là trộm cắp. Hiện tại mọi người đều nghĩ đến điểm này, không biết được phạm vi của trộm cắp rất rộng lớn, danh vọng lợi dưỡng năm dục sáu trần thấy đều bao gồm ngay trong đó. Tước đoạt vinh hoa của người khác, ngày nay chúng ta gọi là danh dự, đoạt lấy quyền lực của người khác, đoạt lấy địa vị của người khác đều là trộm cắp. Cái sự quyền này rõ ràng là do họ nắm lấy, thí dụ Cư Sĩ Lâm, quyền lực chỉ đạo Cư Sĩ Lâm là Lâm trưởng, bạn chưa được sự đồng ý của Lâm trưởng, chưa được sự ủy thác của Lâm trưởng, bạn liền ở nơi đây tự có chủ trương thì chính là bạn đoạt quyền. Đoạt

quyền thì chẳng phải là trộm cắp hay sao? Ngày nay thọ giới quá dễ dàng, mơ mơ hồ hồ mà thọ giới.

Mỗi một giới điều đều có nhân duyên để chế giới, vì sao Phật phải chế ra giới điều này? Giới điều này căn cứ đạo lý gì để chế định? Đó gọi là giới thể. Giới thể, giới tướng, giới hạnh bạn đều không hiểu, mơ mơ hồ hồ mà thọ, mơ mơ hồ hồ mà phạm, còn cho rằng chính mình giới luật trì được rất tốt, tạo tác của chính mình thì chính mình không biết phản tỉnh, không biết kiểm điểm. Cho nên, chúng ta phải yêu cầu chính mình, yêu cầu bạn đạo đồng tu không nên mong cầu cao xa, có thể làm tốt năm giới mười thiện thì rất cừ khôi rồi. Người chân thật hiểu rõ, như Đại Sư Ngẫu Ích cuối đời nhà Minh, Đại Sư Ngẫu Ích xuất gia, thọ qua tam đàn đại giới; sau khi thọ xong mới biết đó không phải là việc đơn giản, chính mình căn bản không làm được, cho nên đến trước Phật thoái giới, Ngài xả đi giới Tỳ Kheo, cả đời chỉ phụng trì giới Sa Di và Bồ Tát giới, vì vậy Ngài tự xưng là Sa Di Bồ Tát giới, không dám xưng Tỳ Kheo. Học trò của Ngài, hiện tại gọi là đồ đệ của Ngài, là Pháp sư Thành Thời. Pháp sư Thành Thời công hiến quá lớn đối với lão sư, chú sớ của cả đời Đại Sư Ngẫu Ích có thể lưu truyền được về sau là công lao của Pháp sư Thành Thời, ông khắc thư ấn hành lưu thông. Lão sư là Sa Di, học trò không dám xưng là Sa Di, bạn xem ông xưng là gì? Xuất gia Ưu Bà Tắc. Chân thật là cao tăng đại đức một đời, không dám xưng Sa Di, chân thật là giới Sa Di làm không được. Ngay trong thời đại này của chúng ta ai có thể làm được Sa Di giới? Khó, rất khó. Đại Sư Hoằng Nhất Ngài hiểu được giới luật, cho nên cả đời Ngài cũng tự xưng là Xuất gia Ưu Bà Tắc. Chúng ta làm sao dám cuồng vọng, làm sao dám tự cao? Cho nên ngày nay chỉ cần làm tốt được năm giới mười thiện chính là người thượng thượng căn.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ